מי שהפך פרק שני מועד קטן יב.

אמר שמואל מקבלי קיבולת בתוך התחום. הא דשרינן כליס לכונסם נכרי פירס בקונטו דלא מינכר שהוא של ישראל ור' יעקב לא היה מחלק ואומר דשרי במועד וגם בשבת דהא ריחיים של מיס אינא השמעת קול ושרינן בפ"ק דשבת (דף יח. ושם) ובפ"ק דע"ז (דף כא. ושם) שרינן להסכיר שדה לנכרי משום דאריסותיה קעביד וכ"ש קבלנות שאין הבית מתעלה בכך אלא ממהר לעשות ואע"ג דר' שמעון בן אלעזר פליג מתמה הלכה כר' שמעון בן גמליאל דקא אסר התם מרחץ במשנה משמע הא שדה שרי כדלייק התם ומניא בפ"ק דשבת (דף יט.) גבי פסינה פוסק עמו על מנת לשבות ואינו שוכח אלמא אין הנכרי מניח לעשות קבלנותו בשביל ישראל ואינא מאן דאמר אפי' לפסוק אין צריך וכשמעתין דאסר שמואל מפרש רבינו יעקב כאותו פירוש שמעמידין כולהו שמעתתא בשבל וכדרב שיאא דאמר (לעיל יא.): דברים המותרין בשמ"מ אסורין בימי אבלו דהוי דאורייתא או כעין דאורייתא אבל במועד הקילו וכ"ש שיש להן להקל בשבת דלא חייסינן כל כך דלא ליגזל ביה וא"ת מיון דבאכילות איירי שמואל היכי קאמר וכי ליכא מתא דמיקרבא להתם (ג) לא אמרן אלא בשבתות וימים טובים דלא שכיחי דאזלי מדובתא אבל בחול אסור לאחר המועד ואין עוין: **דברי** רבי יוסי. בשמן (ד) תניא מילתא דר' יהודה בריש וכיון דאתמיל מילתא דרבי יוסי מסיים לה וגף ביין לא ידענא אי אבור אי אחבית קאי מיהו לכאורה אחבית קאי דשיין בה מגופה ומדקתני בה זולף ואגומר משמע לאבור קאי דאחבית לא שייך משמע דגף אחרי כן וגם עושין לו לימודין משמע דקאי אבור ולית ליה זולף ואגומר דאחבית לא שייך לימודין

דסגי בכיסוי קטן:

מכניס

אמר שמואל מקבלי קיבולת בתוך התחום אסור חוץ לתחום מותר אמר רב פפא ואפי' חוץ לתחום לא אמרן אלא דליכא מתא דמקרבא להתם אבל איכא מתא דמקרבא להתם אסור אמר רב משרשיא וכי ליכא מתא דמקרבא להתם נמי לא אמרן אלא בשבתות ובימים טובים דלא שכיחי אינשי דאזלי להתם אבל בחוש"מ דשכיחי אינשי דאזלי ואתו להתם אסור מר זוטרא בריה דרב נחמן בנו ליה אפדנא מקבלי קיבולת חוץ לתחום איקלע רב ספרא ורב הונא בר חיננא ולא עלו לגביה ואיכא דאמרי הוא נמי לא על בגוויה והאמר שמואל מקבלי קיבולת בתוך התחום אסור חוץ לתחום מותר אדם חשוב שאני ואיכא דאמרי סיועי סייע בתיבנא בהדייהו רב חמא ישראל להו לאבוגגרי דבי ריש גלותא למיעבד להו עבידתא בחולא דמועדא אמר כיון דאגר לא קא שקלי שרשויי הוא דקא משרשו ליה ולית לן בה תנו רבנן מקבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד ובמועד אסור כללו של דבר כל שהוא עושה אומר לנכרי ועושה ועושה וכל שאינו עושה אינו אומר לנכרי ועושה תניא אידך מקבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד ובלבד שלא ימדוד ושלא ישקול ושלא ימנה כדרך שהוא עושה בחול ת"ר אין מרביעין בהמה בחולו של מועד כיוצא בו אין מרביעין בבכור ולא בפסולי המוקדשין תניא אידך אין מרביעין בהמה בחולו של מועד ר' יהודה אומר חמורה שתבעה מרביעין עליה זכר בשביל שלא תצטנן ושאר כל הבהמות מכניסין אותן לבקרות ת"ר אין מדיירין לא בשבתות ולא בימים טובים ולא בחולו של מועד ואם באו מאליהן מותר ואין מסייעין אותן ואין מוסרין להם שומר לנער את צאנם היה שכיר שבת שכיר חדש שכיר שנה שכיר שבוע מסייעין אותן [א] ומוסרין להם שומר לנער את צאנם [ב] ר' אומר בשבת בטובה ביו"ט במזונות במועד בשכר אמר רב יוסף הלכתא כרבי: **מתני' וכן מי שהיה יינו בתוך הבור ואירעו אבל או אונס או שהטעוהו זולף וגומר וגף כדרכו דברי ר' יוסי ר' יהודה אומר עושה לו לימודים בשביל שלא יחמיץ: **גמ'** וצריכא דאי אשמעינן קמייתא בההיא קאמר ר' יוסי משום דמישהא נפיש פסידיה אבל חמרא דלא נפיש פסידיה אימא מודי ליה לרבי יהודה ואי אשמעינן בתרייתא בההיא קאמר רבי יהודה אבל בהך אימא מודה לר' יוסי צריכא אמר רב יצחק בר אבא מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד דלא כר' יוסי אמר רב יוסף הלכה כר' יוסי בעו מיניה מרב נחמן בר יצחק מהו למישע חביתא דשיכרא בחולא דמועדא אמר להו סיני אמר הלכה כר' יוסי אימור דאמר רבי יוסי בחמרא בשיכרא מי אמר חמרא טעמא מאי משום דנפיש פסידיה שיכרא נמי אית בה פסידא דאמר אביי אמרה לי אם בר שית סאוי ושייע מבר תמני ולא שייע אמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכות מועד כהלכות כותים בהלכה למאי הלכתא אמר רב דניאל בר קטינא (אמר רב) לומר שהן עקורות ואין למידות זו מזו דאמר שמואל זופתין כוותא ואין זופתין חביתא רב דימי מנהרדעא אמר זופתין חביתא ואין זופתין כוותא מר חייש לפסידא ומר חייש לטירחא אמר אביי נקטינן הלכות מועד כהלכות שבת**

(מולין דף ד.) היכא דלאחזיק אחזיק דלא אחזיק לא אחזיק: **עקורות.** כאשה עקרה שאין לאדם ממנה פרי אלא גופה: **ואין למידין זו מזו.** דאימא כשם שזו מותרת כך זו מותרת כמו בכותים ולא אמרינן כי היכי דמחזיק בהאי מחזיק בהאי אלא לא יצאי הני מהני: **מר.** דאמר זופתין חביתא חייש לפסידא יתירא אי לא זפתי לה משום דנפיש ליגא ובכותא ליכא פסידא יתירא. כותא כלי קטן: **מר.** דאמר זופתין לכותא דחייש לטירחא יתירא ובכותא ליכא טירחא יתירא ובחביתא ליכא טירחא יתירא: יש

ראית בה שית סאוי תמרי אי כיוצא בהן, ושייעא, כח אותו השכר חזק [ו] כמו חביה שיש בה שמונת סאין, ולא שייעא. כלומר אם תשאר מגולה יש בשכר הפסד. אמר רב הלכות מועד כהלכות כותים. למאי הלכתא לומר שעקורות הן ואין למידות זו מזו. דאמר שמואל זופתין כוותא ואין זופתין חביה, והלא זו וזו זיפות הוא, אלא אין למידין זו מזו[ז]. זיפות הכותא אם תישאר בלא זיפות. פי' [מר] חייש לטירחא ומר חייש לפסידא. מפורש בירושלמי שמואל אמר זופתין גרבא ולא זופתין כוותא [זופתין גרבא דזיפתא דקרקירא ולא זופתין כוותא], דזיפתא גלידא.

ו) גרלה מאד דרבינו היה נוטל כגר חמניא. ז) אולי נ"ל אם תשאר בלא זיפות הפסיד רב דימי ומר אמר זופתין חביתא ואין זופתין כוותא פי' מר חייס.

מסורת הש"ס

[ג] [שבת נא. יט"ן, ב] [מוספתא פ"כן, ג] [שסן, ד] [שסן, ה] [פי' כמוספתא סס"ב דשביעי"ן, ו] ס"פ ועושה נכרי בשבת ריי"ש ומפרשין במועד, ז] שמחות פ"ה, ח] [לעיל יא. ע"ש], ט] [ברכות מד.], י] [קידושין נא.: וש"ן], כ] [מיגת בהלכה ליתא בהרי"ף ובהרא"ש], ל] גי' הרי"ף והרא"ש בר רב קטינא, מ] [ליתא בהרא"ש], נ] [עי' פרש"י בעירובין ה. ד"ה והאמר ר"נ], ס] ברכות מד. תוריות יד..

הגהות הב"ח

(א) נמ' רב תמא שרא להו לאבוגגרי. ר"נ בי' סוף דף יח כפרש"י ד"ה לעלמן: (ב) רש"י ד"ה עושה כו' אלא שיתפס בנסרים היינו לימודין: (ג) תוס' ד"ה אמר כו' מתא דמיקרבא להתם נמי לא אמרן: (ד) ד"ה דברי ר' יוסי כשמן תנן מילתא דר' יהודה כריש ובירן תנן מילתא דר' יוסי בריש דכיון דאתמיל במילתא דר' יוסי וכו' לי אבור קאי לי אחבית וכו' משמע דאבור קאי. ר"ב כלומר דפי' זולף הייני שבוטנו וממלה ובשהוא בבור שיין לומר דממלה כל היין לתוך הבור ועומר כדרכו כולו ולהורידו לבור אבל אחבית לא שיין זולף ועגומר כל עיקר אלא אבור קאי וקאמר וגף כדרכו דאמר"כ כשסבנו וממלה הכל מגיע מגופה על הבור שהיין בתוכו ומכסהו כדרכו חה עולה בגירסת הספרים בזרו לגוף:

גליון הש"ם

נמ' ובל שאינו עושה אינו אומר. עיין בכ"מ דף ל ע"א תוס' ד"ה אבל הכא:

הגהות הגר"א

[א] נמ' שכיר שבוע מסייעין אותן ר"ב בטוענ. ומה שנדפס בגלגו ס"א ושאה כו' נמחק: [ב] שם ר' אומר בשבת בטוענה. ר"ב פי' דקאי אמשנה כאיש שכיר שבת וכאן מאליהן מיתר במועד אמר' נתן לי שכר אחר"כ ונסיפא שכיר שבת מסיעין כי' דוקא במועד לבד ומוסרין לו שומר לנער אף בשכר [עי' מ"א] (עמה"ש) [שי"ע] אבל הרמב"ם מפרש אחיפא [וכ"כ המ"מ] לכן המעיר שבת ריי"ט דס"ל דנהם בכל ענין אסור ובמועד כי' אף בשכר מיתר [ועמ"ש רבינו בא"מ פי' מקל"ן]:

רבינו חננאל

אמר שמואל מקבלי קיבולת. פי' אם קיבלו קיבולת, בתוך התחום אסור, חוץ לתחום מותר. ואסיקנא הני מילי בשבתות וביומים טובים דלא שכיחי אינשי דנפקי חוץ לתחום, אבל בחולו של מועד דאיכא דנפקי חוץ לתחום אסור. מר זוטרא בנו ליה גרים בקיבולת אפדנא חוץ לתחום, ולא עיילי רבנן בההוא אפדנא. איכא דאמרי, הוא נמי לא על בההוא אפדנא. ואע"ג דאמר שמואל כי האי גוונא שרי, אדם חשוב שאני. איכא דאמרי, עבדיה סייע בהדייהו בתיבנא. רב חמא שרא לאבוגגרי דבי ריש גלותא למיעבד להון עבידתא בחולי דמועדא, מאי טעמא דכיון דלא אגרא שקלי שרשויי הוא דמשרשי להו, כגון דורון הוא ושרי. ת"ר מקבלין קיבולת במועד לעשותה לאחר המועד, ובלבד שלא ישקול ושלא ימדוד ושלא ימנה כדרך שהוא עושה בחול. וכן אינו נותן בקיבולת לגוי במועד. כללו של דבר, כל דבר שמותר לו לעשותו אומר לו לעשותה, וכל שאינו מותר לעשותו אינו אומר לגוי ועושה. ת"ר אין מרביעין בהמה בחולו של מועד. כיוצא בו אין מרביעין בבכור ולא בפסולי המוקדשין. ר' יהודה אומר חמורה שתבעה מרביעין בשביל שלא תצטנן, ושאר כל הבהמות מכניסין אותן לבקרות. ת"ר אין מדיירין בחולו של מועד, פי' מכניסין הבהמות לדיר כדי

עין משפט נר מצוה

יא א מיי' פ"ו מהלי' שבת הלי' יד טוש"ע א"ח סי' רמד סעיף ה [וטוש"ע יו"ד סימן שפ סעיף יטן]:
יב ב מיי' פ"ז מהלי' יו"ט הלכה כה טוש"ע א"ח סי' תקנא סעיף כ:
ג [טוש"ע א"ח סי' רמד סעי' ג]:
יג ד טוש"ע שם סי' תקנא סעיף ה:
יד ה מיי' שם טוש"ע שם
סי' תקנא סעיף ג:
טו ו מיי' שם הלי כד טוש"ע שם סעיף ה:
טז ז מיי' שם הלכה כה טוש"ע שם סעיף ג:
יז ח מיי' שם פ"ה הלכה טו טוש"ע שם סי' תקלו סעיף ג:
יח ט מיי' פ"ה מהלי' מעילה הלכה טו:
יט י כ מיי' פ"ח מהלי' יו"ט הלי' יא טוש"ע שם שם סי' תקלו סעיף יד:
כ ל מיי' פ"ז מהלכות יו"ט הלכה ג [ופי"ב מהל' אבל הלי ו] טוש"ע א"ח סי' תקלח סעיף ה:
כא מ מיי' פ"ז מהלי' יו"ט הלי' ג ופ"ח הלכה ה: טוש"ע שם סי' תקלו סעיף ה:
כב נ מיי' שם פ"ח הלכה יד:
כג ס ע מיי' שם טוש"ע שם סי' תקלח סעיף ה:

מוסף רש"י

ערשה לו לימודים. לומין לנוד של יין לכסותו (ברכות לח.) לסדר נסרים על פי הבור (שבת קכה.). **סיני.** היו קורין לרב יוסף סיני כקו בגרייתות הרבה (ברכות סז.). **כוזתא.** פן קטנה מחבית (ע"ז עא:). נקטינן. משוית מאמיתיו, מנהג מרגוזתיו (עירובין ה.).

רבינו חננאל (המשך)

שיטול זכלן לזבל השדות והאילנות. ואם באו מאליהן מותר, אבל אין מסייעין הרועים, ואין מוסרין להם שומר לנער את צאנן, ואם היה שכיר שנה שכיר חדש שכיר שבת, מסייעין הרועין ומוסרין להם שומר לנער צאנן, א' אומר אם באו בשבת בטובה, כלא בלום הנאה. או ביום טוב במזונות בלבד, כלומר שכירותכם היא מעודתכם. במועד אפי' בשכר. אמר רב יוסף הלכתא כר' **מתני'** וכן מי שהיה יינו בבור ואירעו אבל או אונס או שהטעוהו פרעלים ר' יוסי אומר זולף וגומר כדרכו, ר' יהודה אומר עושה לו לימודים כו'. פירוש לימודים מכסהו. וצריכא, דאי אשמעינן משהא משום דנפיש פסידיה משום הכי שרי ר' יוסי, אבל חמרא כו'. אמר ר' יצחק בר אבא מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד דלא כר' יוסי, דהא ר' יוסי שרי כדדכו בלא שינוי. אמר רב יוסף הלכתא כר' יוסי. (בבא) בעו) מיניה מרב נחמן בר יצחק, מהו למישעיה לחביתא דשיכרא בחולו של מועד, אמר להו, רב יוסף דהוא פיני, כדגרסינן בסוף הוריות רבה עיקר הדים רב יוסף סיני, הוא אמר הלכה כר' יוסי דאמר זולף וגומר וגף כדרכו. אמרו ליה אימור דאמר ר' יוסי אף כדרכו, בחמרא, דאי שבקת ליה מגולה מפסיד, שיכרא מי אמר. אמר להו שיכרא נמי אית בה פסידא טובא, דאמר אביי אמרה לי אם, חביתא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com